

Phượng Lai lâu

Contents

Phượng Lai lâu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3

Phượng Lai lâu

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang cung đình, nhất thụ nhất công, HEEditor: ParadiseBeta- reader: Ngọc VânCàng về đêm càng náo nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-lai-lau>

1. Chương 1

Editor: Paradise

Beta- reader: Ngọc Vân

Càng về đêm càng náo nhiệt, cả tiểu trấn chỉ có duy nhất một chỗ như vậy.

Phía mặt ngoài của cây cột sơn khắc lộ ra một bảng hiệu thật to, có hình phượng. Thanh y nam tử phiêu phiêu đi ra ngoài, chỉ thấy người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Có người cầm chén rượu ngâm thơ, có người tán thưởng, lại có người lớn tiếng nói chuyện với nhau, còn có cả người đang ôm lấy mỹ nhân không ngừng đùa giỡn.

“Người có nghe nói về vụ thảm án một nhà Hứa Thị ở Thành Nam không?”

Có người nói.

“Thật sự là tàn nhẫn a, không chừa một người, ngay cả 1 tiểu hài tử cũng không buông tha!”

“Nghe nói hung thủ vô công cực cao, lại vạch kế hoạch trước, Hứa gia tốt xấu gì cũng là võ lâm thế gia, lần này chắc là đắc tội với một nhân vật lợi hại rồi.”

Cầm lấy cây quạt nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nữ tử nhuyển hương ôn ngọc bên cạnh nhích lại gần, liếc mắt đưa tình.

Thanh y nam tử lười biếng nở nụ cười, cầm lấy rượu trên bàn kính nữ tử, nói chút lời ngon tiếng ngọt, đùa cho mỹ nhân che miệng cười không ngớt.

Bạch y nam tử bên kia bất động như núi, nhìn thấy nữ tử dáng vẻ quyến rũ thậm chí lại còn nhú nhú mày, tiến đến gần bên người thanh y công tử:

“Chủ tử, nữ tử này tuy rằng xinh đẹp nhưng dù sao cũng là gái thanh lâu...”

Thanh y công tử thú vị khoe môi khê cong lên:

“Người nghĩ rằng ta sẽ động tình với nàng?”

Đôi môi đỏ mọng, làn da nõn nà, nam nhân trên thiên hạ mấy người có thể khước từ được mỹ nhân ‘a khí như lan, mị nhân như tơ’ đây? (khí chất như hoa lan, đôi mắt quyến rũ như tơ)

Thanh y công tử buồn cười, đứng lên, dong đưa cây quạt nạm vàng:

“Ngạn Chi, người phải tin ta.”

Khi nói lời này biểu tình y vô cùng cân nhắc, thanh y công tử tùy hứng đi đến bên một ả đào gầy đàn, cười khẩy vài cái, không biết cùng ả kia đùa cợt cái gì mà trên mặt mỹ nhân ngập tràn ý cười ngượng ngùng.

Bộ dạng nàng phục tùng nhu thuận, lúc ngẩng đầu lên nhìn bạch y nam tử lại tràn đầy tình ý. Nam nhân trong thiên hạ rất thích loại cảm giác phiêu dật này, tựa hồ như chỉ hơi có chút phân tâm, người sẽ hóa thành khối nhẹ tiêu sái tan vào không khí.

Bạch y nam tử hơi nhú mày, đoán được chủ tử hơn phân nửa là muốn trêu chọc mình liền bất mãn cúi đầu xuống, viên ngọc trên cây trâm cài tóc dưới ánh nến được chiếu rọi thành một thứ ánh sáng lung linh mang theo vài phần yêu dị.

“Các người ra ngoài đi.”

Thanh y nam tử đùa giỡn một lúc, cuối cùng cho người rời đi:

“Gọi người pha thêm một bình trà nữa.”

Một vài nữ tử đi ra ngoài, tìm tú bà giải thích một chút về hai vị khách nhân trong phòng, tú bà liền vô cùng mất hứng, không nghĩ tới chính mình đã đưa lên những nữ nhân xinh đẹp nhất thế nhưng ngay cả một người cũng không được chọn.

Nơi này chính là Phượng Lai Lâu, kỹ viện lớn nhất trấn, mỹ nhân vô số, khuynh quốc khuynh thành, ngay cả tú bà năm đó cũng là một mỹ nhân lừng danh, hiện giờ tuy đã gác tay chậu vàng (thoái ẩn giang hồ) nhưng vẫn như trước là một người có tiếng.

Tú bà kêu một tiểu nô dịch cùng đi vào trong phòng.

Thanh y công tử thấy tú bà thì mỉm cười, bạch y nam tử không cao hứng đứng lên.

“Ây da, hai vị thiếu gia như thế nào lại ở trong phòng một mình vậy? Có phải các cô nương của chúng ta hầu hạ không được chu toàn hay không?”

Tú bà tiến sát vào người thanh y công tử, trên mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ, từng lớp phấn trắng trang điểm trên người rơi dần xuống:

“Nếu không thì hôm nay ta cho hai vị chút tiện nghi vậy, hoa khôi đứng đầu bảng của Phượng Lai Lâu chúng ta đang rảnh, hai vị đại gia có muốn đi Phượng Nghi Đình nhìn một cái hay không?”

Bạch y nam tử mặc dù bất mãn nhưng cũng không dám tự quyết định, ánh mắt nhìn về phía thanh y công tử.

“Vài cô nương hồi nãy cũng coi như là tuyệt sắc, không ngờ ma ma vẫn còn giấu kỹ một người nữa.”

Thanh y công tử vui vẻ nói:

“Phượng Nghi Đình của Phượng Lai Lâu tại sao ta lại không đi chứ, nhân tiện ta cũng muốn nhìn thử xem tiểu mỹ nhân kia có thể che lấp được nguyệt hay không.”

“Chủ tử!”

Bạch y nam tử đột nhiên ngắt lời nói:

“Ngài đừng quên ngài còn có hẹn với người khác.”

“Ai?”

Thanh y công tử ảo não dứt khoát lắc đầu, phe phẩy chiết phiến:

“Người xem ta thực sự là không còn chút thời gian rảnh nào nữa, bằng không thì chờ ta làm xong việc sẽ lại đến Phượng Nghi Đình vậy?”

Tú bà cười cười, phần trên mặt chấn động rớt xuống mặt đất bay đi, gật đầu nhận lời với thanh y công tử rồi một mình bước ra ngoài.

Quy công tử tuổi vẫn đứng ở bên cạnh, cúi đầu không dám ngẩng, sau đó tiến tới rót nước trà dâng lên thanh y nam tử rồi nhìn y uống.

“Trà ngon a.”

Thanh y công tử nheo nheo mắt lại:

“Không thể nghĩ tới tại một trấn nhỏ như thế này lại có thể uống được loại trà tốt như vậy, e rằng tay nghề pha trà của tiểu ca cũng không phải là hạng xoàng nha?”

Quy công đột nhiên quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu nhìn người:

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Thanh y công tử nhếch mày, thần sắc trở nên lãnh đạm:

“Người như thế nào lại nhận ra ta?”

“Hồi Hoàng Thượng, nô tài cũng không có nhận ra Hoàng Thượng, là do thoa cài tóc của thần quan đại nhân... Nô tài từng nghe nói qua.”

Người đang quỳ run rẩy, biết mình nếu nói sai một chữ chính là khó bảo toàn tính mệnh, hắn còn huyết hải thâm cừu (thù sâu như biển), cho dù là vứt bỏ tôn nghiêm nhịn nhục sống ở kỹ viện cũng chỉ hy vọng đến một ngày có thể báo được thù cả nhà bị giết.

2. Chương 2

Editor: Paradise

Beta – reader: Ngọc Vân

“Người tên gì?”

“Nô tài Tô Thông Thành!”

“Hửm?”

Thanh y công tử phe phẩy cây quạt, tựa hồ nghĩ tới cái gì:

“Ta nhớ rõ có một quan huyện tên Tô Bị, hẳn là có quan hệ với người?”

“Đúng là gia phụ của nô tài.”

Tô Thông Thành vùi đầu khóc:

“Gia phụ vì nước vì dân hơn mười năm, không nghĩ tới có một ngày bị phú thương bức bách, cuối cùng rơi vào kết cục nhà tan cửa nát. Nô tài nhẫn nhục đến nơi đây sống chỉ hy vọng một ngày nào đó có thể vì gia phụ giải oan!”

“À...”

Thanh y công tử liếc mắt nhìn bạch y nhân đang đứng bên cạnh, trong lòng thầm mắng hắc cổ hủ, vốn là đi ra ngoài dạo chơi lại còn đem thứ này thứ nọ đeo bên mình:

“Cho nên...”

“Khẩn cầu Hoàng Thượng vì thảo dân giải oan!”

Ây, lúc này lại biến thành thảo dân? Thanh y công tử không nói gì, cuối cùng lên tiếng:

“Nếu như vậy, ta sẽ cho ngươi một cơ hội. Biết Hứa gia ở Thành Nam không?”

“Thảo dân có nghe đến.”

“Ngày mai ta sẽ bổ nhiệm ngươi làm đại sứ tuần tra, nhận mệnh điều tra vụ án này.”

Thanh y công tử cười nói:

“Nếu ngươi có thể làm ta vừa lòng, chứng minh thực lực của ngươi, ta tự khắc sẽ giúp ngươi hoàn thành ước nguyện của mình.”

Tô Thông Thành trong lòng phát lạnh, biết hoàng đế không nói điều tra rõ án này, chỉ sợ là đã sớm có tính toán để bắt được hung thủ, nhiệm vụ của hắc cũng không hề đơn giản như vậy, nhưng vì giải oan cho phụ thân, hắc lúc này đành bất chấp tất cả:

“Vi thần tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Miễn lễ. Đứng dậy đi.”

Tô Thông Thành trong lòng run sợ đứng lên, liếc mắt liền nhìn thấy trong nội thất có mảnh vải đỏ lộ ra, tựa như có người đang nhìn lén, biết rõ đạo lý không thể nhìn liền tuyệt đối không nhìn, bí mật hoàng gia, biết cũng như là không biết.

Vội vàng cúi nửa thân mình, nghe Hoàng Thượng ra lệnh xong Tô Thông Thành vội vàng lui ra.

Tô Thông Thành đi rồi, hồng y nhân trong phòng cũng ly khai. Thanh y công tử phong thanh cười.

“Sự việc đã xong xuôi.”

Bạch y nam tử nói:

“Chủ tử, chúng ta có phải nên trở về hay không?”

“Trở về?”

Đột nhiên trong nội thất vang lên thanh âm, tiếp đó có người vén màn đi ra:

“Hoàng Thượng không phải còn muốn đi Phượng Nghi Lâu sao?”

“Vi nhi?”

Thanh y nam tử cả kinh, bi thối:

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Hoàng Thượng bỏ vi thần một mình ra ngoài, ta làm thị vệ sao có thể không đi theo?”

Ý là Vi nhi ngay từ đầu đã ở ngay bên trong, chết tiệt, hồng y kia bán chủ cầu vinh, cũng không biết khụ vài tiếng nhắc nhở hắc.

“Vi nhi, ta như thế nào lại đi xem cái loại tầm thường này, trong lòng ta chỉ có Vi nhi mới là mỹ nhân đệ nhất.”

Thanh y công tử cười cười tạ lỗi, quạt nạm vàng để ở một bên, nói lời ngon ngọt khuyên giải an ủi y.

“Vi thần là một nam tử, cho dù có là mỹ nhân thì so với thần quan cũng còn thua kém xa.”

Dám mang Hoàng Thượng đến loại địa phương này, nên phạt.

“Vi nhi...”

“Hừ.”

“Ta thực sự không muốn đi xem cái Phượng Nghi Lâu kia đâu.”

“Nga?”

“Ta thề với trời, nếu ta thật muốn đi thì ta liền... Ân... Vĩnh viễn mất để vị.”

“Người!”

“Vi nhi... Người tin tưởng ta đi!”

Gió đêm mát mẻ, phượng đến phượng đi, thiên hạ thái bình.

Bạch y nam tử vẫn còn chưa kể, tú bà nói nơi kia gọi là Phượng Nghi Đình.

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-lai-lau>